

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΗΣ ΒΡΟΧΗΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Πρωτότυπη Συγγραφή : ΣΟΥΖΑΝΑ ΜΑΥΡΟΓΕΝΗ

Ήταν βράδυ Τετάρτης, η βροχή δυνατή με τον αέρα να φυσάει δαιμονισμένα. Οι δρόμοι άδειοι, ενώ τα πολύχρωμα φώτα της πόλης και οι στολισμένες με τα χριστουγεννιάτικα βιτρίνες είναι ό,τι δίνει ζωή στον κεντρικό δρόμο.

Η Νεφέλη λίγο πριν είχε δεχτεί ένα τηλεφώνημα που την αναστάτωσε και την έκανε να φύγει άρον-άρον από το γραφείο ενώ τώρα περπατούσε με πολύ γρήγορο βήμα στο δρόμο με τα δάκρυα να τρέχουν από τα μάτια της και να ανακατεύονται με τις ψιχάλες της βροχής που είχε σταματήσει λιγάκι. Οι περαστικοί με σκυμμένα κεφάλια προσπερνούσαν τη Νεφέλη λες και δεν την έβλεπαν αναζητώντας όλοι ένα καταφύγιο για να φυλαχτούν από τη βροχή.

Από το μυαλό της Νεφέλης περνάνε εικόνες από τη ζωή της σαν γρήγορη ταινία του βωβού κινηματογράφου και σκέψεις που την κάνουν να αισθάνεται αδύναμη να αντιμετωπίσει τα γεγονότα και ό,τι θα ακολουθούσε τις επόμενες μέρες.

Επιτέλους κοντεύει να φτάσει στο σταθμό του Μετρό. Κάθε μέρα η ίδια διαδρομή αλλά σήμερα κάτι φοβερό για κείνη ήρθε να ταράξει την ηρεμία της ρουτίνας της. Είναι η ώρα που οι περισσότεροι έχουν γυρίσει στα σπίτια τους ή ετοιμάζονται για το γυμναστήριο και τη βραδινή καθημερινή έξοδο. Η Νεφέλη όμως τρέχει, πρέπει να προλάβει, πρέπει να αντιμετωπίσει την δύσκολη πραγματικότητα που της επιφύλαξε η τύχη της.

Ο σταθμός άδειος κι αυτός όπως και οι δρόμοι. Κατευθύνεται σε ένα από τους αυτόματες πωλητές και βγάζει ένα εισιτήριο. Είναι τόσο βιαστική που προσπαθεί να περάσει τις πύλες πριν ακόμα ανοίξουν. Γρήγορα κατεβαίνει τα σκαλιά, λες και τρέχει να προλάβει το τρένο που δεν έχει έλθει ακόμα. Κοιτάζει τον πίνακα που δείχνει ότι το τρένο θα είναι στο σταθμό σε επτά λεπτά. Απογοητεύτηκε, της φάνηκε αιώνας, όμως δεν έχει επιλογή πρέπει να περιμένει. Στον σταθμό είναι μόνη. Κάθεται σε ένα κάθισμα, σε σημείο που πιστεύει ότι όταν μπει στο τρένο, θα βγει κατ' ευθείαν στην έξοδο του σταθμού.

Στην αποβάθρα έρχονται σιγά-σιγά καμιά δεκαριά ακόμα κουρασμένοι τύποι, τσαλακωμένοι και απηυδισμένοι από την κούραση της μέρας, ενώ μια ξανθιά εύσωμη ηλικιωμένη κρατά ένα βιβλίο γραμμένο σε μια γλώσσα που η γραφή της δεν είναι από τις γνωστές. Στην απέναντι αποβάθρα μια ομάδα μεσήλικων καλοντυμένων κυριών φωνάζουν και περιγράφουν τις εμπειρίες τους από τη θεατρική παράσταση που παρακολούθησαν. Σαν αστραπή πέρασε από τη μάτια της η εικόνα της μάνα της να είναι ανάμεσα σε αυτή την ομάδα και να συζητά για θέατρο που το γνώριζε τόσο καλά μιας και στα νιάτα της ήταν ηθοποιός στο θίασο του Δημήτρη Μυράτ και της Βούλας Ζουμπουλάκη. Η Νεφέλη βυθισμένη στις σκέψεις της περιμένει με αγωνία το τρένο. Αναπολεί τις όμορφες στιγμές της ζωής της, τα παιχνίδια, τα ταξίδια ενώ τα συναισθήματα που πλημμύριζαν τώρα τη ψυχή της ήταν πόνος, απελπισία, απόγνωση και παραίτηση από τις χαρές της ζωής. Τα μεγάφωνα του σταθμού μεταδίδουν συνεχώς μηνύματα και συμβουλές για τους επιβάτες ενώ οι οθόνες των τηλεοράσεων δείχνουν διαφημίσεις και εξαφανίσεις από το Silver Alert.

Όλοι στην αποβάθρα περιμένουν μόνοι και σιωπηλοί ενώ καμιά κλεφτή ματιά από κανένα δεν δείχνει έστω λίγη περιέργεια για τον διπλανό του. Το κινητό είναι η μόνη συντροφιά τους και τα παιχνίδια του κινητού το μόνο ενδιαφέρον τους. Η Νεφέλη κοιτάζει το ρολόι της. Η ώρα κυλά αργά, ενώ γι' αυτήν κάθε λεπτό που περνά μπορεί να σημαίνει απώλεια.

Επιτέλους το τρένο ακούγεται να πλησιάζει. Ελαττώνει συνεχώς ταχύτητα μέχρι που σταματά και ανοίγουν οι πόρτες. Η Νεφέλη μπαίνει με γρήγορα βήματα στο βαγόνι και στέκεται όρθια κοντά στην πόρτα του τρένου. Τα ρούχα της είναι βρεγμένα από τη βροχή που τα πότισε πριν. Όμως αυτό δεν την νοιάζει. Θέλει να φτάσει γρήγορα, όσο πιο γρήγορα γίνεται στον προορισμό της.

Το τρένο ξεκινά. Η Νεφέλη θα κατεβεί μετά από δέκα σταθμούς. Στο βαγόνι είναι αυτή, ένας άντρας που κάθεται σε κάθισμα απέναντί της και πέντε έξι ακόμα ανέκφραστοι επιβάτες. Ο άντρας μοιάζει να είναι άστεγος που βρίσκει καταφύγιο από τη βροχή και το κρύο στο τρένο και στους σταθμούς του. Είναι νέος, γύρω στα σαράντα, και φαίνεται να ήταν καλοβαλμένος πριν οδηγηθεί σε αυτή τη κατάσταση. Είναι αξύριστος αλλά κάθεται στο κάθισμα με αξιοπρέπεια. Έχει καλοσυνάτο πρόσωπο και μια ηρεμία που μάλλον δείχνει να τα έχει βρει με τον εαυτό του και την κατάστασή του. Είναι ο Άλκης, με δίπλωμα ναυπηγού από το Πολυτεχνείο, αλλά το ασυμβίβαστο του χαρακτήρα του και οι προωθημένες ιδέες του τον αφήναν συνεχώς χωρίς δουλειά, μέχρι που ήρθε η κρίση με το ποτό για να καταστρέψουν ό,τι είχε απομείνει από τη λεηλατημένη ζωή του.

Η Νεφέλη περιμένει να φτάσει στον προορισμό της με την αγωνία να έχει πλέον κατακλύσει τις εκφράσεις του προσώπου της και τα δάκρυα να εξακολουθούν να κυλούν

από τα μάτια της. Ο Άλκης την κοιτάζει επίμονα και προσπαθεί να την πλησιάσει. Η Νεφέλη είναι τόσο απορροφημένη στη σκέψη της που δεν μπορεί να δει το ενδιαφέρον του Άλκη. Για κείνην μένουν ακόμα δύο σταθμοί μέχρι να κατεβεί από το τρένο ενώ για τον Άλκη δεν υπάρχει προορισμός, μπορεί να κατεβεί όπου θέλει. Δεν τον περιμένει κανείς και τίποτα.

Ο Άλκης δεν απομακρύνει το βλέμμα του από τη Νεφέλη, περιμένει να βγει από τις σκέψεις της και να ρίξει μια ματιά γύρω της. Μια ανάγκη κατακλύζει τον Άλκη. Θέλει να πλησιάσει τη Νεφέλη και αν μπορεί να τη βοηθήσει. Δεν σκέφτεται ότι είναι άστεγος. Σκέφτεται μόνο ότι και για κείνο όλα ξεκίνησαν ένα βράδυ σαν το αποψινό και δεν είχε κανένα να του σταθεί και να τον στηρίξει.

Το τρένο φτάνει πλησιάζει στον σταθμό που θα κατεβεί η Νεφέλη. Πλησιάζει στην έξοδο ενώ ο Άλκης σηκώνεται από το κάθισμα και πλησιάζει τη Νεφέλη. Καταλαβαίνει ότι στενεύουν τα περιθώρια για να τη ρωτήσει τι έχει κι αν του πει να μπορέσει εκείνος να της πει δυο κουβέντες από τη δική του ζωή που μπορεί να τη βοηθήσουν.

Την πλησιάζει και της λέει με αφοπλιστικό ύφος.

- Γεια σου ! Είμαι ο Άλκης. Σε βλέπω τόση ώρα να είσαι χαμένη στις σκέψεις σου, να δακρύζεις, κι αναρωτιέμαι τι μπορεί να έχει γίνει, που να σε έχει φέρει σ' αυτή την απελπισία. Ξέρω ότι σου είμαι άγνωστος αλλά σ' αυτές τις στιγμές όλοι μας μπορούμε να γινόμαστε μια παρέα και να στηρίζουμε ο ένας τον άλλο.

Η Νεφέλη τον κοίταξε στα μάτια ενώ συνέχιζε να κλαίει. Δεν του είπε τίποτα, δεν έκανε καμιά κίνηση να τον πλησιάσει ενώ ξαναγύρισε στις αλλόκοτες σκέψεις της. Το τρένο έφτασε, επιτέλους, στον σταθμό. Οι πόρτες άνοιξαν και η Νεφέλη πετάχτηκε έξω, τρέχοντας προς τις κυλιόμενες. Ξωπίσω της και ο Άλκης που επιμένει. Εκείνη σιγά-σιγά απομακρύνεται τρέχοντας ενώ ο Άλκης με γρήγορο βήμα την ακολουθεί. Εκείνη απομακρύνεται τρέχοντας και κλαίγοντας.

Ξαφνικά σταματά για λίγο γυρίζει το βλέμμα της προς τα πίσω ψάχνοντας τον Άλκη. Τον βλέπει ενώ εκείνος την πλησιάζει. Για λίγο τον παρατηρεί, τον κοιτάζει στα μάτια. Μένει σιωπηλή να σκέφτεται αν πρέπει να του πει έστω δύο λόγια. Στο τέλος τ' αποφασίζει. Άλλωστε κάτι πρέπει να κάνει ή να πει αλλιώς θα τρελαθεί.

« Έχω καλπάζοντα καρκίνο...» του λέει. «Σήμερα πήρα τις εξετάσεις και μου δίνουν μόνο ένα μήνα ζωής. Με λένε Νεφέλη ...»

Τον κοιτάζει στα μάτια και απομακρύνεται τρέχοντας στη βροχή και στο σκοτάδι ενώ ο Άλκης μένει να σκέφτεται τη ζωή και τη Νεφέλη.